

1799, som er den meest omfattende Bestemmelse, vi have om Rettergangsmaaden ved Politieretten, gjør det netop bestemt gjældende, at Procuratorens Møde ikke tilstædes, og derpaa bygges den hele øvrige Forskiel. Men det er vist i mindre betydelige Politieretsager lidet ønskeligt, at de skulle blive Gjenstand for Procuratorers Medvirkning; thi dette gjør, at saadanne Sager let kunne blive vidtløftigere og deres Behandling mere kunstig end ellers, og at det derved kan blive vanskeligere for Folk at komme til deres Ret. Det skulde vel kun være en Tilladelse for enhver Part at bruge Sagfører, men naar saa den ene Part brugte en Sagfører, saa vilde den anden Part ikke let finde sig betrygget, uden ogsaa at benytte en saadan, i Særdeleshed hvis der virkelig skulde existere en saadan Mistillid til Dommerne, navnlig forsaavidt de behandle Politieretsager, som der er udtalt af adskillige ærede Landstingsmænd; det vilde da blive sædvanligt, at den, hvis Bederpart brugte Sagfører, ogsaa selv vilde føle en Trang til at benytte en saadan. Dommeren vilde vist ogsaa derved komme i en langt mislignere Stilling, end han er efter de hidtil bestaaende Regler. Istedetfor at Dommerens Rolle under den nærværende Politierets-Procedure er en aldeles neutral, idet han skal tage sig ligemeget af begge Parter, saa vilde han faae den Forpligtelse at tage sig eensidig af den ene Part. Dette vilde meget let kunne give Anledning til Mistanke, og det vil kunne medføre saameget større Ubehageligheder, som det dog kan være at formode, at de Sagførere, som fornemmeligt ville lade sig bruge i Politieretsager, vil være den Klasse, som meest kunde være tilbøjelig

til Chicane. Man vilde vist gjøre Sagførerstanden Uret, hvis man vilde tillægge den nogen almindelig Lyst til Chicane, Noget, der aldeles ikke vilde have nogen Hjemmel i Sagførerstandens nærværende Bestaaenhed; men der er dog et Antal Sagførere, som ellers have lidet at fortjene, og som fornemmeligt vilde blive brugte i disse Sager, og Dommeren, som skulde tage sig af den ene Part, som ikke lader møde ved Sagfører, vil derved let komme i ubehagelige Conflicter og derved maatte blive tilbageholdt fra at udøve den Pligt, at vejlede denne Part. Det forholder sig forresten, som den ærede Ordfører har bemærket, at efter Plakaten af 12te Sept. 1826 kan det Tilfælde indtræde, at den ene Part møder ved Sagfører og den anden ikke, og der er det udtrykkelig paalagt Dommeren, at han dog ligesuldt skal vejlede den Part, som ikke lader møde ved Sagfører; men man maa bemærke, at det er kun et Undtagelses Tilfælde, hvorfor denne Anordning er givet, og det er derfor Lovgivningens Princip, at Dommeren, uden at det kan oppække nogen Tvivl om hans Upartiffhed, maa vejlede Parterne. Men derimod, naar Lovgiveren i Almindelighed gaaer ud fra den Forudsætning, at den Pligt at vejlede Parterne kommer i Strid med den Upartiffhed, han maa haandhæve som Dommer, saa bliver dette endnu mere fremtrædende, hvor den ene Part møder ved Sagfører og den anden ikke. Der er ogsaa adskillige andre Vanskeligheder, som opstaae ved den Tilladelse, Procuratorerne skulle have til at møde ved Politieretterne, som ikke ere opløste ved de foreslaaede Bestemmelser.